

listopad 2014



Listopad 2014

Obsah...1

Slovo úvodem...2

Rozhovor...4

Mgr. Lenka Hádrová

Aktuality...7

Co se děje na GJW?

**Vánoční sbírka pro psi
útulek**

Úspěchy školy...9

**Měsíc studenta
na GJW...10**

Divadlo Point...12

ČR vs. USA...14

English Section...20

Povídka...23

Portál: Války přátel



Slovo redaktora

Vítám vás u čtení dalšího čísla
Wolkrovin.

Pro přelom října a listopadu jsou
typické svátky Halloween, slavnost

Všech svatých a Památka
zesnulých, o nichž v tomto čísle
najdete zmínky.

Protože se pomalu blíží Vánoce,
pořádá naše redakce druhý ročník
sbírky pro psi útulek. Udělejte
dobrý skutek a zapojte se! ☺
Nejlepší formou, jak se zapojit, je
koupit za celou třídu granule a
pamlsky pro psy. Více informací se
dočtete v Aktualitách.

Také bych vás všechny chtěla
vyzvat, abyste pro naši školu
hlasovali v anketě Gympl roku na
stránkách www.GymplRoku.cz.
Pokud byste se k naší redakci chtěli
přidat, nebo pokud máte nějaké
připomínky a návrhy k časopisu,
kontaktujte nás na e-mailu
casopisgjwt@seznam.cz

Adéla Cekulová, O8.A

Podzimní svátky

Podzim je v plném proudu a zatím to vypadá, že zimu ke slovu hned tak nepustí. Stromy už sice své kabáty zbarvily do pestrých barev a teď



je pomalu odhazují, Martin na bílém koni však nepřijel, a my si tak můžeme užívat nedělní procházky s listím šustícím pod nohama.

Podzim s sebou také přináší typické svátky. Přestože Halloween rozhodně

není český svátek, čím dál víc a víc Čechů jej přebírá, a tak už není nic divného, když na vás ze zahrádek koukají vydlabané dýně nebo umělé netopýři. Anebo jste rovnou mohli potkat celou bandu zombíků procházejících se po Prostějově.

Na den po Halloweenu, tedy první listopadový den, připadá slavnost Všech svatých, což je křesťanský svátek, který nám připomíná všechny svaté. Tento svátek je následován Památkou zesnulých, či lidově Dušičkami, které se slaví 2. listopadu.

V těchto dnech je tradicí navštívit hřbitov, zapálit svíčku a položit kytici či věnec na rodinný hrob. Tento rituál symbolizuje víru ve věčný život a přesvědčení, že život nekončí v hrobě. Pro křesťany patří k tomuto rituálu navíc i modlitba za zemřelé.



Osobně si myslím, že tento svátek není důležitý pouze pro křesťany. Vedle Vánoc je to totiž v České republice největší svátek slavený ateisty. Nemusíme přece nutně věřit v boha, abychom si připomněli zesnulé příbuzné a přátele. Procházka na hřbitov a zapálení svíček může patřit k hezkým podzimním rodinným tradicím.

Mezi studenty je jistě oblíbený 17. listopad, jelikož nám přináší den volna. Víte ale, co se v tento den slaví? 17. listopad je Mezinárodním dnem studentstva, který připomíná tragické události roku 1939. Také je to Den boje za svobodu a demokracii, který připomíná sametovou revoluci v roce 1989.

A to by bylo k podzimním svátkům protentokrát všechno ☺

Rozhovor s Lenkou Hádrovou

Vítám vás u čtení dalšího ze série rozhovorů s vyučujícími.

Pro listopadové číslo jsme o rozhovor požádali Mgr. Lenku Hádrovou, vyučující anglického jazyka a občanské výchovy. Paní profesorka Hádrová v září nastoupila po dvou letech mateřské dovolené, předtím na GJW působila 12 let.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Rozhodla jsem se asi někdy během studia na gymnáziu, ale spíš to bylo o tom, že jsem chtěla dělat jazyky. A protože mám ráda děti a mladé lidi, tak jsem se rozhodla pro učitelství. Ta práce mě baví a je pestrá, takže nedělám každý den stejné věci.

Proč jste se rozhodla pro angličtinu a občanskou výchovu?

Angličtina byla jasná první volba, a z těch kombinací, které byly v té době nabízeny, mě nejvíce zajímaly společenské vědy, protože si myslím, že vytvářejí všeobecný přehled – člověk získá přehled z více oborů, což patří ke všeobecnému vzdělání.

Na jaké škole jste studovala?

Střední tady na GJW, a vysokou školu Univerzitu Palackého v Olomouci.

Pozn. redakce: Opět se nám potvrzuje teorie paní profesorky Příbylové o tom, kde učitelé z GJW studovali. (Wolkroviny 10)

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Dobré, spíše pozitivní, to špatné už jsem zapomněla. S odstupem času teprve člověk ocení, proč byli někteří učitelé přísní a hodně toho po nás chtěli. Největším zážitkem byla asi ve čtvrtáku exkurze

do Prahy. Samo o sobě bylo zážitkem, že jsem byla v humanitní třídě, kde jsme byly samé holky. Takže 30 holek ve třídě, to mělo samozřejmě svoje výhody i nevýhody.

Baví Vás učení? Přemýšlela jste někdy o jiném povolání?

Kdyby mě to nebavilo, tak bych to nedělala. Člověk samozřejmě pořád přemýšlí, co by se dalo dělat jiného, a já občas ještě překládám nebo tlumočím.

Je něco, co Vás na výuce nebaví?

Někdy mám pocit, že by ta hodina mohla být kratší nebo delší, ale to je podle toho, jak to vyjde, zvonění mě někdy prostě stresuje. Někdy mě nebaví opravovat testy a písemky. Všichni si myslí, že nás to baví, ale nás to opravdu nebaví.



Jaký máte názor na studenty na GJW?

Určitě jsou šikovní a chytří, ale od té doby, co jsem nastoupila, vidím, že studenti se změnili. Pozitivně se změnili ve smyslu, že dělají angličtinu delší dobu a více, takže si myslím, že jsou lépe připraveni. Někdy mě ale docela zaráží jejich chování.

Jaké máte vztahy s kolegy?

Velice pozitivní, se všemi vycházím bez problému. Mezi kolegy mám i spoustu kamarádů.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Věnuji se jazykům – angličtina je i mým koníčkem, také se učím francouzsky a německy. Kdybych měla víc času a peněz, tak bych ráda cestovala.

Také mám ráda sport, ale na ten už bohužel nezbývá moc času. Ráda vařím a zkouším nové recepty.

Poslouchám hudbu, ráda chodím do divadla a čtu.

Děkujeme za rozhovor.

Aktuality

Co se děje na GJW?

V pátek 17. října proběhlo školní kolo soutěže v piškvorkách.

V úterý 21. října reprezentovalo družstvo chlapců naší školu ve středoškolských sportovních přeborech v kopané.

Ve čtvrtek 23. října se tříčlenné družstvo studentů vyššího gymnázia zúčastnilo krajského kola Ekologické olympiády v Litovli.

V pátek 24. října proběhlo druhé kolo doplňujících voleb do školské rady.

V pátek 24. října se studenti kvart, kvint, sext a prvních ročníků zúčastnili hudebního pořadu Jana Rejžka „Letem světem hudbou“ konaného v aule školy.

Ve dnech 4. – 7. listopadu mohli studenti maturitních tříd navštívit veletrh vysokých škol Gaudeamus v Brně.

Ve čtvrtek 6. listopadu navštívili studenti tercie B a 3. A výstavu Lidské tělo v Brně pod vedením Mgr. Radky Svobodové, Mgr. Zuzany Bálintové a Mgr. Marcely Doleželové.

V pondělí 10. listopadu proběhlo na GJW oblastní kolo soutěže v piškvorkách.

Ve středu 12. listopadu proběhla čtvrtletní pedagogická rada, konference delegátů Klubu přátel školy a třídní schůzky.

Od 15. listopadu probíhá hlasování v anketě Gympl roku 2015. Podpořte i vy svým hlasem naši školu na stránkách www.GymplRoku.cz.



II. ROČNÍK VÁNOČNÍ SBÍRKY



„STUDENTI GJW NADĚLUJÍ DÁRKY PSÍMU ÚTULKU“

Blíží se Vánoce a je na čase se opět postarat o to, abyste našli něco pod stromečkem ☺

A jelikož to s vámi redakce časopisu Wolkroviny myslí dobře, jeden takový dobrý skutek vám nabízíme...

! ZAPOJTE SE S NÁMI DO VÁNOČNÍ SBÍRKY PRO PSÍ ÚTULEK !

Opuštění, ztracení či týraní pejsci vám budou vděční za každou maličkost.

A vás bude hřát dobrý pocit, že jste udělali něco správného.

☺ My vám zase ručíme za to, že na vás letos Ježíšek nezapomene ☺

Co vybíráme?

- granule a pamlsky pro psy, dezinfekční prostředky, pytle na odpadky, gumové rukavice atd.
- nejlépe, pokud se na dárku domluvíte jako kolektiv za celou třídu
- každá maličkost bude ceněna

Kam vaše dárky zamíří?

- Domov pro opuštěná zvířata Srbce (www.srbce.estranky.cz)

Seznam dárců (pokud budou souhlasit) bude odevzdán do útulku a zveřejněn na fb stránkách naší školy.

Sbírka bude ukončena v pátek 12. 12. 2014.

Informace a sběrné místo: **Mgr. Helena Chaloupková**, kabinet B19



Úspěchy školy

Ekologická olympiáda

Ve čtvrtek 23. října 2014 se v Litovli konalo krajské kolo ekologické olympiády. Naši školu reprezentovalo tříčlenné družstvo ve složení Barbora Šmucrová (O8.A), Libor Marčan (O7.B) a Klára Pekařová (O6.A).

Soutěž se skládá ze znalostního testu z oblasti biologie, praktického poznávání nerostů a hornin a poznávání zvuků živočichů z přírody. Soutěžící dále porotě představili své projekty. Družstvo GJW představilo výukový pro kvarty s názvem „Mineralogie a petrografie hrou aneb I kámen může bavit“.

Družstvu GJW se v konkurenci olomouckých gymnázií podařilo zvítězit.

Studenti tak obhájili loňské první místo a vybojovali postup do kola národního.

Děkujeme družstvu za reprezentaci školy a přejeme hodně štěstí v národním kole.



Zdroj: www.gjwprostejov.cz

Měsíc studenta na GJW #2

No abych pravdu řekla, měsíc říjen a ještě i listopad byl a bude hodně, hodně náročný. Nejen z našeho pohledu, jakožto pohledu studentů, protože se začaly psát čtvrtletní písemky, začalo se pořádně zkoušet a my z nižších ročníků už se začínáme stresovat kvůli třídním schůzkám... ano říkám, že jen my z nižších ročníků, protože věřím, že těm co jsou na druhém stupni nebo... no nebo tak nějak ve druháku, těm už je to asi úplně jedno. Ale možná se mýlím... ovšem když to tak pozoruju u nás ve třídě, řekla bych, že se možná stresují jen ti, kteří nemají proč, a ti, co by se stresovat vážně měli, těm je to úplně jedno. Ale jak už jsem řekla, není to stres jen z našeho pohledu, myslím, že to nervuje i učitele (možná i víc než nás).

No, ale aby tu nebylo všechno stresující, musím říct, že i tento měsíc se stalo pár divných věcí.

Například, nevím teda jak v jiných třídách, ale u nás se pitvání věcí stále drží, ačkoliv bylo nevinné pitvání exotického ovoce vyměněno za kalkulačku... ale tak budiž. No a taky je nám pořád více dokazováno, že jsme ta nejhorší třída na škole... takže chudáci učitelé, kteří nás učí. Možná o tom svědčí i to, že nám jedna nejmenovaná paní učitelka řekla, že nás klidně zabije.

Potom už se toho moc nedělo, takže to je asi všechno... jen se ještě zeptám:

A co vy? Jaký máte pocit z třídních schůzek?

Valerie Cekulová, O2.B

Podzim je roční období plné chřipek, posmrkávání, pokašlávání, „pšikání“ a samozřejmě ani tentokrát tomu není jinak. Obě dvě jsme už byly nemocné a myslíme si, že určitě nejsme samy. Opravdu litujeme ty, kteří museli přes krásné podzimní prázdniny ležet v postýlkách, sténat, jak je bolí hlavička, bříško, v krčku a jací jsou to chudáčci. To se nám ale naštěstí nestalo. A abychom jenom ten podzim nekritizovaly, tak je tady i o něm něco pěkného. No uznejte, kdo by neměl rád to křupající a šustící listí, které poletuje pod nohama, když větřík jemně fouká a navíc, podzim je krásně barevný. V přírodě se teď najdou barvy všeho druhu: červená, žlutá, hnědá, oranžová, zelená... ale to nejkrásnější na podzimu je.... HALLOWEEN!!!

Na Gymnázium Jiřího Wolкера se sice neslaví, ale hodně lidí jde někam na karneval. Pro HALLOWEEN je typická dýně, čarodějnice, kostra, netopýr, pavouk s pavučinou a všechny tyhle strašidelné věci.

HALLOWEEN prostě nemá chybu. A hned den po tom jsou Dušičky. Dušičky jsou o hodně smutnější než HALLOWEEN. My jsme šly na hřbitovy, zapálily jsme svíčky a s pokorou v duši jsme odešly domů. Někomu může podzim připadat ponurý a smutný ale pro nás je výjimečný.

Marie Marsová a Tereza Rabalová, O1.B

Divadlo Point

Halloween v Pointu

Dne 7. listopadu proběhl v divadle Point tématický večer s maskami. Mohli jste vidět zábavnou improligu, vyhrát symbolickou cenu za vaši masku. Celý večer provázela dobrá nálada a občerstvení.



V prosinci v divadle Point nás čeká derniéra představení Tom Sawyer, které režíroval Aleš Procházka. V představení hráli nejmladší členové divadla Point (A. Borovcová, E. Valkovičová, A. Dobrovolná, M. Zbudilová, O. Kroupa, O. Kučera, F. Sovíček, A. Špičák, a další).

Pro většinu účinkujících to bylo jejich první představení v divadle Point. Pokud jste představení neviděli, máte poslední možnost 18. 11. 2014 v 19:00 v divadle Point.

Více na www.divadlopoint.cz



Vendula Korsová O8.B

ČR vs. USA

Religion in the USA

When my brother was small, he sometimes woke up in the middle of the night, frightened by a bad dream. According to my father, other parents would have read the Bible to their children in such a case, but his opinion was that the Bible is a very scary book and so he preferred to read to my brother from a “boring” military history book. Not even my grandmother was a believer, she was fond of saying, “When you die you’re dead and that’s it”. In the final years of her life she was visited frequently by Jehovah’s Witnesses who were frantically eager to save her soul. She welcomed them, served them coffee and told them, “I simply don’t believe in what you are saying”. In spite of this my father decided that we children should go to church to learn moral values. He advised us to always test out anything anyone told us in real life. If it worked, then we could consider it to be true. Later he explained to me that anything worthwhile in Christianity is based on Greco-Roman philosophy. When I lived in the USA, Born-Again Christians were proselytizing on the streets and everywhere else, pleading with everybody they met to take Jesus into their hearts. In the USA there is an endless variety of Christian and other belief systems. Via my interest in folklore I came into contact with the Eastern Orthodox Church. It was here in the Czech Republic that I really got to know more practicers of Islam. While visiting my mother, I got to know the Quakers, also known as “Friends”. They have a long tradition in the USA, are recognized by the government and therefore are one of the only groups in our society who are excused from military service based on their pacifism. In their services, there is no preacher

nor priest. Everyone sits together in silence and whoever feels that God has sent them a message, stands up and shares that thought with all the others. When I was eight, I comprehended that God is Good, with which I want to be united, and so I decided to be baptized by full immersion, which means they wrapped me in a white sheet and placed me completely under water in a Baptist church. It was a wonderful feeling. After that I never had any official relations with any church, I only attended Bible study sessions and I really gained much wisdom to serve me in life, especially the thought that we should love others and forgive them. At the age of 14 or 15 I had my best religious experience ever in the Episcopal Church (something like the Anglican Church). I attended Morning Prayer (something like Gregorian chant) twice a week, which was followed by a sharing session, meditation and breakfast. It was a great way to start the day. The Rector of this Church was known throughout the USA for his antiwar speeches during the Vietnam War. Later I sung in various churches, even in the Mormon Church. An acquaintance of mine from school joined a cult called the Moonies, which for him was an improvement. He got himself clean of drugs and they provided him with work and a wife. When my husband and I wanted to get married in California, we tried to find a church to do it in, but they all wanted us to undergo some lengthy schooling and become official members, so we ended up getting wed by a retired judge with our Czech teacher as a witness, who also recorded the ceremony and played the violin. My husband became a Bahai as a university student, because they are against racism and their slogan is, “One people, one planet, please”. The Bahai faith came to be in Iran and has its roots in Islam. In Olomouc I used to go to the Jewish temple and I also visited some Buddhist celebrations. At the present time, I

sing in a choir in a Roman-Catholic church. My knowledge of religions not mentioned in this article are mostly only theoretical.

Náboženství v USA

Když byl můj bratr malý, občas se budil plný strachu ze zlého snu. V takovém případě by, podle našeho tatínka, věřící rodič četl svému potomkovi na útěchu pasáže z Bible. Ale tátův názor byl ten, že by takové čtení strašilo dítě ještě víc, a tak četl bratrovi „nudné“ kapitoly z knihy o vojenské historii. Ani babička nebyla věřící. Říkala, že když člověk zemře, tak je prostě mrtvý a konec. V posledních letech jejího života za ní zoufale chodili svědci Jehovi ve snaze zachránit její duši. Říkala jim: „Jen přijďte kdykoliv na kávu, jste vítáni, ale to, co mi vykládáte, tomu prostě nevěřím.“ Přesto se ale táta rozhodl, že s bratrem musíme chodit do kostela, abychom si tam prý osvojili mravní hodnoty. Přitom nás poučil, že vše, co nám tam řeknou, máme vyzkoušet v životě. Když nějaké učení bude fungovat v praxi, tak to můžeme považovat za pravdu. Později mi vysvětlil, že vše, co je správné v křesťanství, pochází z filosofie, zvláště řeckořímské. V té době chodili „znovunarození“ křesťané po ulici a všude verbovali, aby každý vzal do svého srdce Ježíše. V USA je nepřeberné množství



variant křesťanství (i jiných náboženských směrů). Díky svému zájmu o folklór jsem například přišla do styku i s pravoslavnou církví. S islámem jsem se setkala až tady. Na návštěvě u své matky jsem poznala takzvané Quakery neboli „Přátele“. Jde o u nás velice tradiční a státem uznanou církev, jejichž členové nemusí na vojnu, protože součástí jejich víry je, že jsou proti válce. Jejich bohoslužba vypadá tak, že žádného faráře nemají. Všichni sedí spolu a mlčí. Když má někdo dojem, že ho Bůh vyvolal myšlenkou, vstane a tu myšlenku řekne všem. Bylo mi osm, když jsem poprvé navštívila baptistický kostel a pochopila jsem, že Bůh znamená Dobro, a že já chci být spojená s Dobrem, a tak jsem se nechala od nich pokřtít. Zabalili mě do bílé plachty a ponořili mě do vany plné vody. Byla jsem naplněná pocitem blaha. Poté jsem nikdy nic oficiálního s církví neměla, jen jsem chodila na hodiny četby Bible a skutečně jsem tím získala plno moudrosti do života, hlavně myšlenku druhého člověka milovat a odpouštět mu. Ve věku 14 a 15 let jsem měla nejpěknější zkušenosti v církvi „Episcopal“, to je něco podobného jako anglikánská církev. Chodila jsem dvakrát týdně brzy ráno na zpívané modlitby. Následovalo vzájemné sdílení životních zkušeností, společné meditace a snídaně. Byl to výborný začátek všedního dne. Ten hlavní farář byl známý po celé Americe pro své protiválečné aktivity během vietnamské války. Ve sboru jsem zpívala v různých kostelích, dokonce jsem jednou zpívala u Mormonů. Jeden můj známý ze střední školy se stal členem jednoho kultu pod vedením duchovního „Reverend Moon.“ Tento kult měl pověst, že vymývají lidem mozek, ale pro mého známého bylo členství u nich přínosem. Zbavili ho závislosti na drogách a našli mu práci i ženu. Když mě můj bývalý manžel žádal v Kalifornii o ruku, hledali jsme kostel, kde by se mohla konat naše svatba. Všude ale byla podmínka, abychom se stali oficiálními členy církve a prošli nějakým dlouhým školením. Tak jsme



církvi. O dalších náboženstvích mám jen teoretické znalosti.

Jessica Jayne Maartin

Náboženství v ČR

I když je nejrozšířenějším náboženstvím v Česku křesťanství, obklopuje nás i spousta dalších náboženství, jako je například islám, buddhismus, judaismus nebo římský katolicismus. V České republice je ovšem vzhledem k jiným zemím velice málo věřících, mj. i proto, že v minulosti komunisté náboženství a víru potlačovali, tudíž je zde více než 30% lidí nevěřících a počet věřících stále klesá. Náboženství je u nás silně spjato s historickým vývojem naší země. V 18. a na počátku 19. století došlo na našem území k velkým změnám na náboženské scéně. Za vlády císaře Josefa II. byl vydán Toleranční patent, který povoloval i jiná náboženství než křesťanství. První zmínky o tomto

náboženství pochází z druhé poloviny devátého století. Konkrétně z roku 863, kdy přišli na území dnešní Moravy byzantští misionáři, aby šířili křesťanství mezi tamním obyvatelstvem. Doklady z těchto dob se nám zachovaly dodnes v podobě kronik a katedrál. Období relativního náboženského klidu přetrvává až do počátku 15. století. Tehdy ale došlo na území k tomu, že Jan Hus nesouhlasil s křesťanstvím a hlavně církví, a tak hlásal jiné náboženství. S tím církev ale nesouhlasila, protože ji v podstatě kritizoval. Kritika ke katolické církvi jej přivedla až před kostnický tribunál, který jej roku 1415 označil za kacíře a odsoudil jej k smrti upálením. Není bez zajímavosti, že tento akt uvedl zemi na dvě desetiletí do válečného stavu. Náboženské spory trvaly i v průběhu třicetileté války. Vítězství katolických vojsk mělo za následek to, že vyznavači jiných náboženství byli pronásledováni a byli nuceni přejít ke katolictví. No a tak se ve dvacátém století hlásila ke katolictví drtivá většina populace.

Takže dnes je tomu tak, že více než třetina obyvatel ČR jsou ateisté, dalších asi 50% se hlásí ke křesťanství a zbytek věří v jiná náboženství.

A co vy? Jaký máte názor na náboženství v ČR? Kolik z vás je věřících?

Valerie Cekulová, O2.B

English Section

Stories

What makes me happy?

When I was a little child, my Mom told me that happiness is the key to our lives, but I didn't know yet at that time, what the word, "happiness" means. I didn't realize how very much happiness means, that happiness really is important. I was asking the whole family, "Please tell me: What does it mean?" And every one of them had a different way of answering, so I was truly confused.

Now I'm older and I find that happiness really is a very important thing in my life. I've finally figured out what happiness really means. And I know now that I don't need to find out what makes me happy in my life, because I'm already happy. What really makes me happy is the family I've got. It's really strange that something so simple can make you happy. And my Mommy was right. Happiness is the key to our lives, but there are many different ways of how to reach it.

What makes me laugh?

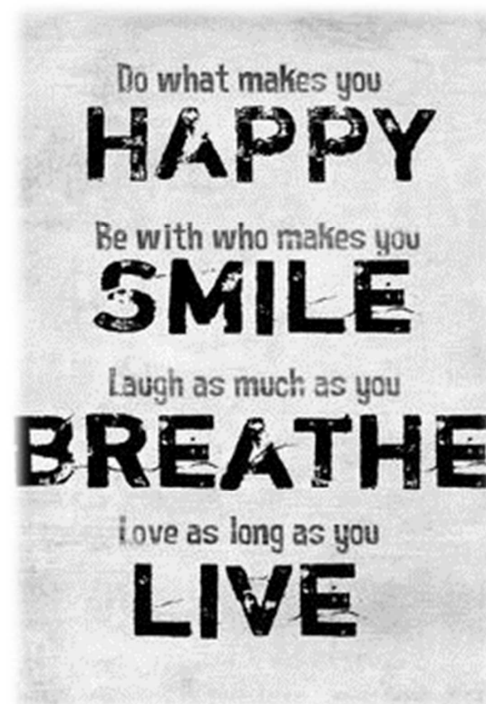
Well, to be honest, almost everything. It doesn't have to be that funny, it could be kind of a bad joke, which is almost pointless, but it still makes me laugh. The truth is that I love jokes. Actually, I have a few books full of jokes and other funny stuff and sometimes I just lie on my bed and read them that fills me with mental energy, which

What makes you
happy???

makes me smile even when I feel sad or tired. And what about you? Do you like jokes as much as I do? I hope so.

What makes me laugh?

That's a good question! First of all, it must be funny. Funny things, situations, or people who are very different can make me laugh, although, if they were the same, the world would be just a boring place. They must be different in their way of feeling and being in this



world, for example the fictive characters in the series called, "Red Dwarf." They are strongly sarcastic towards each other. Normal people might say that such people are arrogant, and are just saying damaging things, instead of saying, "You are rude!" or "You are making me feel bad," but I think they have a broader view and it isn't only eccentricity. This is it. Who lives according to very strong moral codexes can't be funny nor be able to say funny things. So my conclusion is, don't be the same

as everyone else and try to make some fun.

What I would change if I could

If I were the President of my country, I would undoubtedly change a lot of things. I would probably disband the Senate and all of the political parties immediately. First I would see to it that all our politicians would be accused of treason and then I would try to take control over their trials, at which capital punishment would be suggested for what they have done. Then I would try to help to restart our economics and I would try to achieve some at least minor development of our industries and agriculture. After that I would

definitely do something about our situation in Europe, because our position in the European Union is getting worse and worse. The whole of Europe is like a sinking ship and something

must be done about it right now. Finally, having dealt with the political and economic situation, I would start to make some cultural improvements, especially to the infrastructure of schools and theatres, in particular by building new ones. It isn't an easy goal at all, but I think I could manage to do it and I hope that one day, our country will reach such a position as to be admired by everyone.



Portál: Války přátel

Kapitola 1 – Rozhovor

Hrdina a Leopold sedí naproti sobě. Hrdina přemýšlí, co říct. Bájná postava z legend sedí poblíž něj, přestože už měla být stovky let mrtvá. Ale jeho už nic nepřekvapí, po tom, co se nedávno stalo. Ale začne se vyptávat. „Jak to, že stále po tolika staletích žijete?“ A Leopold svým typickým chraplavým hlasem odpoví: „Slyšel jsi můj příběh, že ano?“ „Ano,“ přitakal jsem. „Zjistil jsem, že v Marogardusově srdci byli jisté ohavné, ale blahodárné látky. Když jsem ho z nenávisti k němu snědl, nejdříve se mi dost slušně navalilo tou odpornou chutí, ale od té doby se mi daří výborně. Doufám, že Marogardus už nikdy nepovstane,“ dovyprávěl. A Hrdina povídá: „On už povstal.“ Když ale viděl Leopoldův obličej, rychle dopověděl. „Já, Gallis a elfové jsme ho porazili.“ „Cože, Gallis?!“ vykřikl zděšeně. „Ano, vy ho znáte?“ ptá se zmateně Hrdina. Leopoldovi se v obličeji zračila čirá nenávist. „Ano, toho rozhodně znám. Je to ten nejhorší Temný jezdec. Jediný, se kterým jsem se kdy potkal a neporazil ho. To on mi ukradl mou dýku. Od té doby se skrývám zde,“ odpovídá mu našťavaně. Hrdina málem spadne z postele. Vždyť Gallis, jediný člověk, kterému teď důvěřuje, přece nemůže být temný jezdec. To nemůže být pravda. „To není možné, nejspíše máme oba na mysli dvě rozdílné osoby,“ mluví Hrdina s roztřeseným hlasem. Leopold se ho vyptává: „Je ten tvůj Gallis vznešený elf? Umí velmi dobře léčit? Má zvláštní prsten? Odpovídej!“ „Ne, ani jedno,“ snaží se Hrdina mluvit zcela normálně, ale jeho obavy se zhoršovaly. „Dobře, tak spěchej, ať na tebe ten tvůj Gallis nečeká,“ povídá Leopold se zvláštním úsměvem na tváři. Hrdina, stále zmatenější, se vyděšeně zeptá: „Jak víte, že na mě Gallis čeká?“ A Leopold, který má najednou

vážný výraz, odpovídá: „Lidé se vnitru nemění. Hrdino, dávej si na Gallise pozor.“

Kapitola 2 – Odjezd

Hrdina rychle zmizel z podivné kobky, kde prožil svých nejhorších pět minut života. Leopold mu řekl, že pokud bude v nesnázích, ať použije jisté kouzlo a on mu přispěchá na pomoc. Rozhodně nehodlal to kouzlo používat. Ten Leopold byl dost divnej, říkal si Hrdina v duchu. Určitě tam v té kobce byl tak dlouho, že zešílel. Ale ve skutečnosti si připouštěl, že na tom, co Leopold povídal, je něco pravdy. Kde by jinak Gallis sehnal Leopoldovu dýku. Musel Leopolda napadnout. Rozhodl se ale, že si setkání s Leopoldem zatím nechá pro sebe. Vylezl do svého pokoje a hned jak otevřel dveře, uviděl Gallise. Když ho Gallis uviděl, trochu mu vynadal, ale řekl, že spěcháme. „Ještě ti předtím ale někoho musím představit,“ řekl Gallis. „Bude se ti líbit,“ povídá. Vyšli až na vrchol Elfí hory. Tam na ně čekala dívka, zhruba ve stejném věku jako Hrdina. Měla tmavé hnědé vlasy, výrazné lícni kosti. Byla vysoká skoro jako Hrdina. Na sobě měla oblečení z kůže, podobné jako měl Hrdina, ale na některých místech potrhané. Její oči byly zbarveny do zajímavého odstínu zeleného zlata. Podivně se třpytili. Hrdina ji párkrát zahlédl v boji, když neúnavně ničila formaci Temných jezdců. Oba došli k ní a Gallis je představil: „Hrdino, tohle je Lucy. Lucy, ty už Hrdinu nejspíše znáš. Zná ho tu každý.“ „Jasně, znám ho,“ odpověděla Lucy jemným a příjemným hlasem. Podali si ruce. „Lucy je z tvého světa, Hrdino. Budete si určitě rozumět,“ oznámil Gallis. „Jo, to určitě budem,“ odpověděla za mě Lucy s úsměvem na tváři.

Jan Pácl, O3.A



Redakce

Adéla Cekulová
Valerie Cekulová
Aneta Daněčková
Vendula Korsová
Jan Pácl
Vinh Duong

Marie Marsová
Tereza Rabalová
Kristina Anežka Hlavinková
Lucie Tesařová
Kateřina Studýnková
Elizabeth Jitka Olšanská
Viktor Raškovský